

Kopie
Afgeleverd aan: mr. [REDACTED]
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

228

Repertoriumnummer 2020 / 390
Datum van uitspraak 14 januari 2020
Rolnummer 2018/FA/904

Uitgifte		
Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Wetboek van Belgische nationaliteit

Hof van beroep te Brussel

42ste kamer,
Familie zaken

EINDARREST

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001557632-0001-0011-02-01-1

INZAKE VAN:

DE PROCUREUR GENERAAL, bij het Hof van Beroep Brussel, te 1000 BRUSSEL, Poelaertplein 1,
appellant,

ter zitting vertegenwoordigd door W. VANVELTHOVEN, substituut-procureur-generaal,

TEGEN:

_____ geïntimeerde,

bijgestaan door Mr.

Gelet op de stukken van de procedure, inzonderheid:

- het vonnis op eenzijdig verzoekschrift uitgesproken door de familierechtbank van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel op 17 december 2018, waarvan kennis gegeven werd aan appellant bij gerechtsbrief van 19 december 2018, ontvangen op 20 december 2018;
- het verzoekschrift tot hoger beroep neergelegd ter griffie van het hof op 27 december 2018, waarbij tijdig hoger beroep werd aangetekend;
- de conclusie van appellant neergelegd ter griffie op 30 april 2019;
- de syntheseconclusie van geïntimeerde neergelegd ter griffie op 16 juli 2019;
- de door appellant neergelegde stukken;
- de door geïntimeerde neergelegde stukken.

Voorgaanden

De heer _____, geboren te _____
heeft de Britse nationaliteit.

In 2007 verhuist geïntimeerde naar België om een functie binnen de Europese Commissie op te nemen.

Op 9 mei 2018 legde geïntimeerde voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Etterbeek een verklaring af tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit overeenkomstig artikel 12bis, § 1, 5° van het Wetboek van de Belgische nationaliteit (hierna: WBN).

Op 7 september 2018 bracht de procureur des Konings te Brussel een negatief advies uit, dat ter kennis gebracht werd aan geïntimeerde.

Bij aangetekend schrijven van 17 september 2018 verzocht geïntimeerde de aanhangigmaking van zijn verzoek bij de familierechtbank van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Vonnis a quo

Bij het bestreden vonnis van 17 december 2018 wordt:

- * de vordering van geïntimeerde ontvankelijk en gegrond verklaard;
- * het negatieve advies van de procureur des Konings van 7 september 2018 aangaande de verklaring van geïntimeerde tot verkrijging van de Belgische nationaliteit, afgelegd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Etterbeek op 9 mei 2018, ongegrond verklaard.

Voorwerp van het hoger beroep

Overeenkomstig zijn verzoekschrift in hoger beroep en zijn conclusie voor het hof vordert appellant, met de hervorming van het bestreden vonnis:

- het negatieve advies van het Openbaar Ministerie d.d. 7 september 2018 gegrond te verklaren;
- dienvolgens: geïntimeerde af te wijzen van zijn verzoek tot toekenning van de Belgische nationaliteit.

Overeenkomstig zijn syntheseconclusie voor het hof vordert geïntimeerde het hoger beroep ongegrond te verklaren, het bestreden vonnis te bevestigen en de verklaring tot verkrijging van de Belgische nationaliteit overeenkomstig artikel 12bis WBN te laten inschrijven in de registers van de burgerlijke stand overeenkomstig artikel 15, § 5, 3° WBN.

BEOORDELING

1.

Overwegende dat het verzoek van geïntimeerde gesteund is op artikel 12bis, § 1, 5° WBN;

Overwegende dat artikel 12bis WBN, dat laatst gewijzigd werd door de wet van 15 juni 2018, als volgt luidt:

“§ 1. Kunnen de Belgische nationaliteit verkrijgen door een verklaring af te leggen overeenkomstig artikel 15:

[...]

5° de vreemdeling die :

- a) de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt;*
- b) en tien jaar zijn hoofdverblijfplaats heeft gevestigd in België op grond van een wettelijk verblijf;*
- c) en het bewijs levert van de kennis van één van de drie landstalen;*
- d) en het bewijs levert van zijn deelname aan het leven van zijn onthaalgemeenschap. Dit bewijs kan door alle rechtsmiddelen geleverd worden, en bevat elementen waaruit blijkt dat de*

aanvrager deelneemt aan het economische en/of socio-culturele leven van die onthaalgemeenschap.

§ 2. [...]

§ 3. *De verklaring bevat voorafgaand aan de handtekening van de vreemdeling de volgende, door de vreemdeling met de hand geschreven vermelding: "Ik verklaar Belgisch staatsburger te willen worden en de Grondwet, de wetten van het Belgische volk en het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden te zullen naleven."*

2.

Overwegende dat niet betwist wordt en evenmin betwist kan worden dat geïntimeerde voldoet aan de volgende voorwaarden vooropgesteld in artikel 12bis, § 1, 5° WBN:

- geïntimeerde had de leeftijd van achttien jaar bereikt op het ogenblik van het afleggen van de verklaring;
- geïntimeerde, wiens moedertaal het Engels is, levert het bewijs van de kennis van minstens één van de drie landstalen, namelijk het Nederlands (hij houdt voor dat hij de drie landstalen spreekt);
- geïntimeerde levert het bewijs van zijn deelname aan het leven van de onthaalgemeenschap, meer bepaald neemt hij deel aan het economische en het socio-culturele leven van de onthaalgemeenschap.

3.

Overwegende dat het Openbaar Ministerie in zijn negatief advies en in zijn akte van hoger beroep van oordeel is dat geïntimeerde niet voldoet aan de voorwaarde van tien jaar zijn hoofdverblijfplaats te hebben gevestigd in België op grond van een wettelijk verblijf;

Dat geïntimeerde dat betwist.

4.

Overwegende dat niet betwist wordt dat geïntimeerde reeds sinds 16 maart 2007 voortdurend op Belgisch grondgebied verblijft (namelijk te 1040 Etterbeek), dit is sinds meer dan 10 jaar op het ogenblik van het afleggen van zijn verklaring tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit (= op 9 mei 2018);

Dat hij naar België gekomen is om in dienst te treden van de Europese Commissie te Brussel waar hij sinds 2007 onafgebroken werkzaam is;

Overwegende dat gelet op zijn hoedanigheid van personeelslid van de Europese Commissie aan geïntimeerde, onder het statuut van bevoorrechte vreemdeling, een verblijfsvergunning op Belgisch grondgebied werd toegekend onder de vorm van een protocolkaart toegekend door de FOD Buitenlandse Zaken, Dienst Protocol in uitvoering van het KB 30 oktober 1991, in maart 2007, nadien en voor het laatst op 5 juli 2012 verlengd (geldig tot 7 mei 2017); dat geïntimeerde in het verleden aldus beschikte over een "Bijzondere Identiteitskaart" voor België met vermelding van zijn Britse nationaliteit (dossier appellant);

Dat geïntimeerde op 19 september 2016 een aanvraag tot duurzaam verblijf in België indiende met het oog op het verkrijgen van een E+ verblijfskaart (verblijfsdocument type E) die werd ingewilligd;

Dat zijn E+ verblijfskaart geldig is van 30 september 2016 tot 30 september 2021.

5.

Overwegende dat artikel 7bis WBN, zoals vervangen door de wet van 4 december 2012 en waarvan § 2 aangevuld werd door artikel 138 van de wet van 18 juni 2018 (wet potpourri VII - BS 2 juli 2018), bepaalt:

“§ 1. Voor de toepassing van de bepalingen van dit Wetboek inzake verkrijging of herkrijging van de Belgische nationaliteit, moet de vreemdeling zijn hoofdverblijfplaats in België hebben gevestigd op grond van een wettelijk verblijf, en dit zowel op het ogenblik van het indienen van zijn verzoek of verklaring als gedurende de onmiddellijk hieraan voorafgaande periode. Zowel het wettelijk verblijf als het hoofdverblijf dienen ononderbroken te zijn.

§ 2. Onder wettelijk verblijf wordt verstaan:

1° wat het ogenblik van de indiening van zijn verzoek of verklaring betreft: toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of om er zich te vestigen op basis van de vreemdelingenwet;

2° wat de voorafgaande periode betreft: toegelaten of gemachtigd zijn om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen overeenkomstig de vreemdelingenwet of de regularisatiewet.

Voor de burgers van de Europese Unie en hun familieleden bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de periode tussen de datum van de indiening van hun aanvraag en de datum waarop hun dat recht op verblijf is toegekend, gelijkgesteld aan een gemachtigd verblijf in de zin van paragraaf 2, 2°.

Voor de vluchtelingen erkend overeenkomstig het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 wordt de periode tussen de datum van de indiening van hun aanvraag tot internationale bescherming en de datum van de erkenning van het statuut van vluchteling door de bevoegde minister, gelijkgesteld aan een gemachtigd verblijf in de zin van paragraaf 2, 2°].

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, welke documenten in aanmerking komen als bewijs van het in het eerste lid bedoelde verblijf.

§ 3. In de gevallen bepaald in dit Wetboek wordt het ononderbroken karakter van het verblijf bedoeld in § 2 niet beïnvloed door tijdelijke afwezigheden van hoogstens zes maanden, voor zover deze afwezigheden in totaal de duur van een vijfde van de in dit Wetboek vereiste termijnen voor verkrijging van de nationaliteit niet overschrijden.”.

6.

Overwegende dat de vraag aldus rijst of geïntimeerde voor de periode van 10 jaar voorafgaand aan zijn verklaring tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit afgelegd op 9 mei 2018 – dus gedurende de periode van 9 mei 2008 tot en met 9 mei 2018 – toegelaten of gemachtigd was om

meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen "overeenkomstig de vreemdelingenwet" van 15 december 1980;

Dat niet betwist wordt en ook niet kan worden dat geïntimeerde gedurende de periode beginnend op 30 september 2016 toegelaten of gemachtigd was om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen "overeenkomstig de vreemdelingenwet" van 15 december 1980; dat de vraag dan overblijft of dit ook het geval was voor de periode van 9 mei 2008 tot en met 29 september 2016;

Overwegende dat artikel 10, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit;"

Dat in uitvoering van deze bepaling het KB van 30 oktober 1991 betreffende de documenten voor het verblijf in België van bepaalde vreemdelingen bepaalt dat de Minister van Buitenlandse Zaken [kosteloos] een diplomatieke identiteitskaart, een consulaire identiteitskaart respectievelijk een bijzondere identiteitskaart verstrekt aan, onder andere, ambtenaren van in het Rijk gevestigde publiekrechtelijke internationale instellingen zoals de Europese Commissie, alsook aan hun echtgenoot en ongehuwde inwonende kinderen; dat deze categorieën vreemdelingen dan ook meestal vrijgesteld zijn van immigratiebeperkingen en van de formaliteiten betreffende vreemdelingenregistratie;

Dat deze bijzondere door de Belgische overheid afgeleverde identiteitsdocumenten principieel gekoppeld zijn aan de missie die genoemde internationale ambtenaren respectievelijk hun echtgenoot in het Rijk vervullen, en dat van zodra hun opdracht vervalt, zij niet langer voldoen aan de vereisten om er aanspraak te kunnen op maken, en hun verblijfsrecht op Belgisch grondgebied dan ook ophoudt, althans op deze basis.

7.

Overwegende dat in tegenstelling tot wat geïntimeerde voorhoudt, zijn recht op verblijf op Belgisch grondgebied vanaf 9 mei 2008 aldus niet werd gevestigd op basis van de Belgische Vreemdelingenwet maar wél op basis van artikel 11, eerste lid, b) van "Protocol nr. 7 betreffende de Voorrechten en Immuniteten van de Europese Unie";

Dat het feit dat artikel 10, § 1 van de Vreemdelingenwet vooropstelt dat van rechtswege toegelaten zijn om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, "*de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit*" vanzelfsprekend niet betekent dat de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag of protocol, toegelaten of gemachtigd is om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen "overeenkomstig de vreemdelingenwet";

Dat wel integendeel artikel 10, § 1 van de Vreemdelingenwet het duidelijke onderscheid maakt tussen drie categorieën vreemdelingen die van rechtswege toegelaten zijn om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

934

- 1°/ de vreemdelingen wier recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag;
- 2°/ de vreemdelingen wier recht op verblijf erkend wordt door de Vreemdelingenwet zelf;
- 3°/ de vreemdelingen wier recht op verblijf erkend wordt door een Koninklijk Besluit in uitvoering van de Vreemdelingenwet.

8.

Overwegende dat het hof zich in huidige geschil niet dient uit te spreken over de weerslag van het statuut van vluchteling noch van het statuut van gezinslid van een Unieburger op de verkrijging van de Belgische nationaliteit, nu het hier om totaal verschillende categorieën vreemdelingen dan geïntimeerde gaat.

9.

Overwegende dat in uitvoering van artikel 7bis, § 2, vierde lid (voorheen: tweede lid) WBN het KB van 14 januari 2013 bepaalt:

"Art. 3. De verblijfsdocumenten die in aanmerking moeten worden genomen als bewijs van het wettelijk verblijf in de zin van artikel 7bis, § 2, eerste lid, 1°, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit zijn:

1° de verblijfstitel "B. het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister", opgesteld overeenkomstig de bijlage 6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

2° de verblijfstitel "C. identiteitskaart voor vreemdeling", opgesteld overeenkomstig de bijlage 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];

3° de "EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene", opgesteld overeenkomstig de bijlage 7bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];

4° de "verklaring van inschrijving", opgesteld overeenkomstig de bijlage 8 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];

5° het "document ter staving van duurzaam verblijf", opgesteld volgens de bijlage 8bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];

6° de "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie", opgesteld overeenkomstig de bijlage 9 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];

7° de "duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie", opgesteld overeenkomstig de bijlage 9bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...].

Art. 4. De verblijfsdocumenten die in aanmerking moeten worden genomen als bewijs van het wettelijk verblijf in de zin van artikel 7bis, § 2, eerste lid, 2°, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit zijn:

1° de verblijfstitel "A. het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister B-tijdelijk verblijf", opgesteld overeenkomstig de bijlage 6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];

2° de verblijfstitel "B. het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister", opgesteld overeenkomstig de bijlage 6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];

3° de "H. Europese blauwe kaart", opgesteld overeenkomstig de bijlage 6bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];

4° de "C. identiteitskaart voor vreemdeling", opgesteld overeenkomstig de bijlage 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];

- 5° de "EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene", opgesteld overeenkomstig de bijlage 7bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];
- 6° de "verklaring van inschrijving", opgesteld overeenkomstig de bijlage 8 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];
- 7° het "document ter staving van duurzaam verblijf", opgesteld overeenkomstig de bijlage 8bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];
- 8° de "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie", opgesteld overeenkomstig de bijlage 9 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];
- 9° de "duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie", opgesteld overeenkomstig de bijlage 9bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];
- 10° het document opgesteld overeenkomstig de bijlage 15 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...], voor zover het in de volgende gevallen afgegeven werd:
- indien de Burgemeester of diens gemachtigde zich in de onmogelijkheid bevindt de vreemdeling onmiddellijk in de bevolkingsregisters in te schrijven, of indien hij zich in de onmogelijkheid bevindt het verblijfsdocument waarop hij recht te kunnen afgeven;
 - indien de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft, of diens gemachtigde, geen beslissing kan nemen inzake de aanvraag voor vernieuwing van de voorlopige machtiging tot verblijf die door de vreemdeling werd ingediend vóór het verstrijken van zijn huidige machtiging tot verblijf."

Overwegende dat het verblijf in België van geïntimeerde dat, zoals aangegeven, tot 29 september 2016 gesteund was op de protocolkaart toegekend door de FOD Buitenlandse Zaken, Dienst Protocol in uitvoering van het KB 30 oktober 1991, niet begrepen wordt door één van de in artikel 4 van het KB van 14 januari 2013 opgesomde verblijfstitels.

10.

Overwegende dat in tegenstelling tot wat geïntimeerde voorhoudt, zowel uit de letter als uit de geest van artikel 7bis, § 2, vierde lid WBN voortvloeit dat de bij artikel 4 van KB van 14 januari 2013 bepaalde lijst van documenten die in aanmerking komen als bewijs van het in aanmerking komend verblijf in België limitatief is en dit dus een gesloten documentair systeem vormt;

Dat artikel 7bis, § 2, vierde lid WBN immers bepaalt dat bij Koninklijk Besluit bepaald wordt "welke documenten in aanmerking komen", waaruit logischerwijze voortvloeit dat alle andere documenten dan niet in aanmerking komen (vgl. in dezelfde zin: arrest van de Franstalige 43ste kamer van dit hof van 29 maart 2018, rol 2018/FA/119);

Dat het bovendien absoluut niet zinvol zou zijn dat de Wetgever de Uitvoerende macht opdracht verleent om een lijst van documenten op te stellen die in aanmerking komen, als er daarnaast nog andere niet door de Uitvoerende macht opgelijste documenten eveneens in aanmerking genomen zouden kunnen worden;

Dat in tegenstelling tot wat geïntimeerde voorhoudt, artikel 4 van KB van 14 januari 2013 geenszins de draagwijdte van artikel 7bis, § 2 WBN beperkt, maar wel integendeel binnen de grenzen van de wetbepaling er uitvoering aan geeft;

Overwegende dat om tot deze overwegingen te komen het hof zich dan ook niet louter steunt op het bepaalde in punt D.2 van de Omzendbrief van 8 maart 2013 waarin bepaald wordt: “Voor de wijze waarop de begrippen wettelijk verblijf in de zin van artikel 7bis, § 2, WBN concreet moet worden verstaan, raadplege men wat wordt uiteengezet in Hoofdstuk III van het koninklijk besluit van 14 januari 2013, dat een exhaustief overzicht geeft van de verblijfsdocumenten die in aanmerking komen als bewijs van wettelijk verblijf”; dat het immers op dit punt om een interpretatieve omzendbrief gaat die – zoals terecht door geïntimeerde opgeworpen – de hoven en rechtbanken niet bindt;

Dat geïntimeerde ook tevergeefs verwijst naar vonnissen van een aantal familierechtbanken die er een ander standpunt op nahouden (Famrb. Leuven 8 mei 2017, AR 17/66/B; Rb. Oost-Vlaanderen afdeling Gent, 3^e kamer, 21 april 2016; Famrb. Antwerpen afdeling Turnhout 29 januari 2018, rol 17/1151/B);

Dat even tevergeefs geïntimeerde verwijst naar het standpunt van de Algemene Directie van de DVZ in een nota van 20 februari 2013 dat overigens handelt over een andere materie dan de verwerving van de Belgische nationaliteit, namelijk de berekening van het vereiste verblijf bij de verkrijging van duurzame verblijfsrechten in België.

11.

Overwegende bovendien dat de vraag of de bij artikel 4 van KB van 14 januari 2013 bepaalde lijst van documenten die in aanmerking komen nu al dan niet limitatief is, eigenlijk niet relevant is voor het beslechten van de zaak, nu geïntimeerde in elk geval niet voldoet aan de basisvoorwaarde die de wet zelf vooropstelt, namelijk in de voorafgaande periode van 10 jaar toegelaten of gemachtigd zijn om meer dan drie maanden in België te verblijven of om er zich te vestigen “overeenkomstig de Vreemdelingenwet” (art. 7bis, § 2, eerste lid, 2° WBN).

12.

Overwegende dat geïntimeerde voorts opwerpt, met verwijzing naar o.m. een arrest van de 43ste kamer van dit hof – uitgesproken door een alleenzetelend raadsheer van een Franstalige familiekamer van 29 maart 2018 (rol 2018/FA/119) – dat indien de bij artikel 4 van KB van 14 januari 2013 bepaalde lijst van documenten die in aanmerking komen als bewijs van het in aanmerking komend verblijf in België limitatief is, de bepaling van dit Koninklijk Besluit discriminerend is, doordat het een niet gerechtvaardigd onderscheid zou doorvoeren tussen Europese burgers die in het bezit zijn van een wettelijke verblijfstitel die voorkomt op genoemde lijst van documenten, en de Europese burgers die in het bezit zijn van een wettelijke verblijfstitel die niet op deze lijst voorkomt;

Overwegende evenwel dat opdat er van discriminatie sprake zou kunnen zijn, het moet gaan om een ongelijke behandeling van vergelijkbare categorieën personen zonder afdoende verantwoording;

Dat enerzijds Europese burgers die in het bezit zijn van een wettelijke verblijfstitel die voorkomt op de in artikel 4 van KB van 14 januari 2013 bepaalde lijst van documenten, en anderzijds Europese burgers die een wettelijke verblijfstitel hebben in België enkel op basis van hun hoedanigheid van diplomatieke ambtenaar, consulaire ambtenaar, of ambtenaar van een internationale

publiekrechtelijke instelling zoals de Europese Commissie, manifest geen vergelijkbare categorieën personen zijn;

Dat deze laatste categorie immers op Belgisch grondgebied verblijft op basis van internationale respectievelijk communautaire afspraken waardoor ons land daar weinig of geen zeggenschap over heeft; dat geïntimeerde bij zijn verblijf op Belgisch grondgebied als Europees ambtenaar vrijgesteld was van vreemdelingenregistratie overeenkomstig artikel 11,b van het Protocol nr. 7 bij het Verdrag betreffende de Europese Unie;

Dat wat er ook van zij geïntimeerde in elk geval niet voldoet aan de basisvoorwaarde die de wet zelf vooropstelt, namelijk in de voorafgaande periode van 10 jaar toegelaten of gemachtigd zijn om meer dan drie maanden in België te verblijven of om er zich te vestigen "*overeenkomstig de Vreemdelingenwet*" (zie *supra* punt 11).

13.

Overwegende dat de door geïntimeerde ingeroepen arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaken Ferlini (3 oktober 2000 – C-411/98), Commissie t/ België (23 maart 2006 – C-408/03) en Dias (21 juli 2011 – C-325/09), die over een andere problematiek handelen, niet vermogen daar anders over te oordelen.

14.

Overwegende dat geïntimeerde verder tevergeefs opwerpt dat in een groot aantal Franstalige zaken EU-ambtenaren op basis van hun protocolkaart die zij meer dan 10 jaar vóór hun aanvraag tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit gekregen hebben, wél de Belgische nationaliteit verkregen hebben;

Dat het hof zich voor het toewijzen van het verzoek van geïntimeerde niet kan steunen op rechtspraak van andere feitenrechtters waarvan het hof van oordeel is dat zij een verkeerde toepassing en/of interpretatie maken van de toepasselijke bij wet en KB vooropgestelde bepalingen;

Dat het enkele feit dat door deze uiteenlopende rechtspraak de nationaliteitsprocedure voor de vreemdelingen die EU-ambtenaar zijn weinig voorzienbaar en weinig toegankelijk is, niet vermag daar anders over te oordelen.

15. Conclusie

Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het hoger beroep gegrond is.

16. Aangaande de gerechtskosten

Overwegende dat nu het hoger beroep gegrond is, geïntimeerde in de gerechtskosten veroordeeld wordt;

Dat nu het Openbaar Ministerie geen rolrecht verschuldigd is, deze gerechtskosten in hoger beroep bepaald worden op nul euro.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF, 42^e kamer (familiekamer),**

Rechtsprekend op tegenspraak

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 betreffende het taalgebruik in gerechtszaken;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk, en gegrond;

Dienvolgens:

Hervormt het bestreden vonnis van 17 december 2018, behoudens in zoverre het de vordering van de heer [redacted] ontvankelijk verklaart en behoudens in zoverre het de gerechtskosten te zijnen laste legt;

Opnieuw rechtsprekend over het overige:

Verklaart het negatieve advies van het Openbaar Ministerie d.d. 7 september 2018 gegrond;

Dienvolgens:

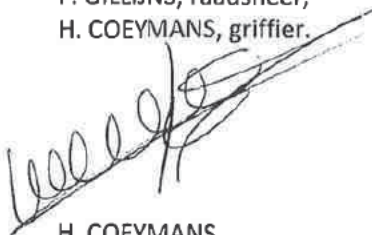
Zegt voor recht dat de verklaring van [redacted] afgelegd op 9 mei 2018 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Etterbeek tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit overeenkomstig artikel 12bis, § 1, 5° WBN niet wordt ingewilligd;

Veroordeelt geïntimeerde in de gerechtskosten van het hoger beroep, begroot op nul euro.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare terechtzitting van 42ste kamer, familiekamer van het hof van beroep te Brussel op **14 JANUARI 2020**.

Waar aanwezig waren:

P. SENAEVE, voorzitter,
V. AELBRECHT, raadsheer,
F. GILLIJNS, raadsheer,
H. COEYMANS, griffier.

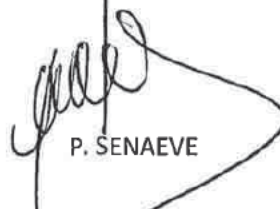
H. COEYMANS

F. GILLIJNS

V. AELBRECHT

P. SENAEVE

